

forhold, der er stabt overfor det andet Køn og den kommende Slægt, saa er det dette Omraade. Jeg ser ikke i det foreliggende Forslag Noget, der kan tilfredsstille mig; det kan imidlertid gjerne være, at det er et Fremskridt, og jeg skal være med til i et Udvalg at arbejde paa, at det kan blive bedre, hvis det kommer i Udvalg. Jeg er imidlertid ikke saa sangvinist, at jeg kan nære Haab om, at vi allerede nu skulde kunne faae den Ordning af dette Forhold, som jeg ønskede. Jeg er vis paa, at saalænge Staten og Samfundet ikke fuldt erkjender sine Forpligtelser overfor Kjønnsforbindelserne, den naturlige Drift, Livets Centraldrift, som man ikke kan kvæle, saalænge kan man ikke naae en moralsk Ordning af dette Forhold. Det glæder mig at kunne være enig med det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Bjørnbaa) forjaavdtil han ønsker, at Staten skal have en Forpligtelse overfor Børneopdragelsen. Det er mit principale Standpunkt, men jeg ser ikke, hvorledes han kunde komme til den forunderlige Slutning, han kom til. Jeg kan i Grunden i alt Væsentligt være enig med ham, enig i hele hans Betragtning af Forholdet, men jeg ser ikke, hvorledes han efter sin Udtalelse kan komme til den Slutning, at det vilde være en Uretfærdighed imod det uægte Barn, at det blev opdraget paa Statens Bekostning, naar man da vel at mærke gaar ud fra, og det antager jeg ikke vil være umuligt, tværtimod — at der fra Statens Side bliver givet Børnene en Opdragelse, som de i enhver Henseende kunne være tjente med. Skulde det være en ny Uretfærdighed overfor Børnene, at de blev opdragne godt af Staten, naar Forældrene ikke ville være i Stand til at anvende saa Meget paa deres Opdragelse, at det kunde blive en god og sund Opdragelse? Det tror jeg ikke. Hvis Staten vil forsøge sig i Retning af Børneopdragelse, saa tror jeg, at den godt kan begynde paa dette Omraade, og at den ikke derved i nogen Henseende vilde skade Børnene eller gjøre Indgreb i den personlige Frihed overfor Børnens eller Forældrenes Ret. Jeg tror, at det i høj Grad vilde være en Lettelse for Forældrene til Børn, der ere avlede udenfor Ægtefæb, at vide dem betryggede med Hensyn til Opdragelsen, og en saadan Ordning vilde derfor ikke være nogen ny Uretfærdighed mod disse Forældre eller mod Børnene, tværtimod. Mit Hovedsynspunkt er i denne Henseende Statsprincipet. Staten bør, som det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds sagde, ikke se paa, om et Barn er ægte eller uægte, for den ere alle

Børnene kommende Samfundsborgere, og det er ikke deres Skyld, hvorledes de ere komne til Verden. Derfor maa Staten gaa ud fra, at den har en Forpligtelse til at gribe ind, træde til og sørge for Børnene, hvor de enkelte Individer ikke ere i Stand dertil, gaaende ud fra, at Naturdriften kan Ingen kvæle, hvor villig han end er dertil.

S. Jensen: Jeg skal kun ganske kortelig anbefale Lovforslaget nogenlunde i den Stikfelse, hvori det foreligger. Det forekommer mig nemlig, at det paa den retteste Maade har truffet det, som man kalder den gyldne Middelvei mellem de yderligere Standpunkter, som af forskjellige ærede Medlemmer ere blevne præciserede. Jeg skal ikke komme ind paa disse yderligere Standpunkter, hverken til den ene eller anden Side, men kun gjøre opmærksom paa, at jeg tror, at man skal være bange for at gaa for vidt med Hensyn til at stille ægte- og uægtefødte Børn ganske paa samme Standpunkt i det borgerlige Samfund, og navnlig vilde jeg have stor Betænkelighed ved — hvad der jo ogsaa er fremkommet i Landsthingets Mindretals-Betænkning, og ogsaa blev slaaet paa her — at give uægtefødte Børn enten hel eller halv Arveret med de ægte Børn. Det forekommer nemlig mig, at saalænge som Samfundet holder paa Ægtefæbet — og jeg kan ikke være enig med det ærede Medlem fra Odde (Bjørnbaa), som mente, at Ægtefæbet var en særlig religiøs Institution, som Staten ikke havde noget at gjøre med, da jeg snarere betragter Ægtefæbet som en særlig Statsinstitution — saalænge Staten holder paa Ægtefæbet, saa maa Staten ogsaa i dette Forhold komme til at gjøre Forskjel paa ægte og uægte Børn, navnlig med Hensyn til Arveretten. Der er blevet sagt, det var vistnok af det ærede Medlem fra Svendborg (Tang), at naar et uægte Barn fik, jeg tror, han sagde, halv Arveret mod et ægte Barn, vilde det bidrage til, at den mandlige Part vilde faae mere Frygt for at indlade sig i den Slags Forbindelser. Det kan ogsaa være ganske rigtigt. Selvfølgelig, jo mere man stærper Forholdsreglerne overfor den mandlige Part, desto mere Frygt faar han. Men samtidig med, at man bringer den mandlige Part mere Frygt, følger det af sig selv, at saa faar den kvindelige Part mindre Frygt, og det mener jeg, at man skal være meget forsigtig med. Jeg mener, at dersom der skulde være Udsigt til, at Børn, der blive avlede i løse Forbindelser, kunde faae samme Arveret som de ægte Børn, saa vilde der muligvis ikke være saa faa mere eller mindre intrigante Kvinder, som vilde